

Arrest

nr. 265 781 van 20 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijf van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse partner B.R.M.

Op 1 september 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05.2021 werd ingediend door:

Naam: L. N. H.

Voorna(a)m(en): N. W.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]1971

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.02.2019 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. A., geboren op [...]1970, van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer 70.02.07 569-26, op basis van artikel 47/1, 1 ° van de wet van 15.12.1980

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1 °, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie1msibr.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*
- Email correspondentie in verband met de huur van een studio en met betrekking tot 3 stortingen die de referentiepersoon zou gedaan hebben in 2016 en 2017 aan betrokkene in Suriname. Deze stukken getuigen op zich niet van een duurzame en affectieve relatie tussen betrokkenen*
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches en pensioenuitkeringen voor de periode september 2020 - januari 2021). Opmerkelijk is het feit dat de loonfiches voor de referentiepersoon een woon- en werkadres in Amsterdam vermelden*

Betrokkene kwam

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 03.12.2019 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980 Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten, basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980. legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ze licht dit middel toe als volgt:

"De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Zij verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf de verwerende partij verkeerde elementen om aan te tonen dat verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 47§1,1° van de vreemdelingenwet zou voldoen.

Het feit dat de verwerende partij verkeerde informatie heeft gegeven kan niet betwist worden. In haar memorie van opmerkingen geeft de verwerende partij toe dat ze verkeerde informatie gegeven heeft. Ze stelde echter dat er over materiële vergissing ging.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt."

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing verkeerd is gemotiveerd in het licht van artikel 47, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen ook heeft toegegeven. Volgens verweerder betreft het evenwel een materiële vergissing. Verzoekster volhardt evenwel in het feit dat het om een verkeerde motivering gaat en meent dan ook dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is geschonden.

Verweerder geeft in de nota een theoretische invulling van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en stelt onder meer dat een afdoende motivering van de beslissing inhoudt dat de motivering pertinent is en draagkrachtig moet zijn. Hij stelt dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, en dat moet blijken dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen. Verweerder vervolgt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en derhalve aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Bijgevolg kan naar het oordeel van verweerder geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 worden weerhouden. In de nota vervolgt verweerder dat verzoekster haar kritiek enkel richt op het feit dat in de bestreden beslissing een foutieve aanvraagdatum en een foutieve referentiepersoon wordt vermeld. Zo heeft verzoekster een eerste

aanvraag ingediend op 4 mei 2021 en gaat het niet om een tweede aanvraag die werd ingediend op 12 februari 2019, zoals de bestreden beslissing eveneens verkeerdelijk stelt. Ook werd de aanvraag ingediend in functie van de heer B.R.M. en niet in functie van B.A. Verweerder stelt vervolgens te erkennen dat de voornoemde gegevens niet correct worden weergegeven in de bestreden beslissing, hetgeen volgens hem een louter materiële vergissing betreft, die geen afbreuk doet aan de overige motieven van de bestreden beslissing. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verweerder dat er geen middel werd ontwikkeld gericht tegen dit bevel, zodat het beroep, voor zover het gericht is tegen het bevel onontvankelijk is.

Een draagkrachtige motivering, zoals vereist op grond van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 vraagt, zoals verweerder in de nota aanhaalt, dat moet blijken dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn en dat de gegevens correct werden beoordeeld. De Raad stelt vast dat verweerder niet betwist dat - anders dan de bestreden beslissing stelt - het thans niet gaat om een tweede aanvraag om gezinshereniging van verzoekster, dat de aanvraag niet is ingediend op 12 februari 2019 en dat de referentiepersoon niet de heer B.A. is, doch wel de heer B.R.M. Anders dan verweerder in de nota stelt, moet bijgevolg vastgesteld worden dat de motivering wel is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, hetgeen indruist tegen de vereisten van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt in de aangegeven mate.

Waar verweerder in de nota wijst op een materiële vergissing, zou de Raad kunnen aannemen dat een enkele materiële vergissing aangaande een weinig relevant gegeven een bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. In casu moet evenwel aangenomen worden dat de bestreden beslissing te veel incorrecte gegevens bevat die betrekking hebben op essentiële gegevens. Zo meent de Raad in casu dat bijvoorbeeld het vermelden van een verkeerde referentiepersoon geen detail betreft maar essentieel is in de beoordeling van een aanvraag om gezinshereniging en bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Des te meer nu de gemachtigde steunt op het motief dat er geen sprake is van een duurzame relatie. In dat geval mag geen enkele twijfel bestaan over de vraag of de gemachtigde het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoekster en een zekere B.A., dan wel tussen verzoekster en de heer B.R.M. niet aanneemt.

De Raad kan in casu verder niet aannemen dat het middel niet tevens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft haar middel gericht tegen de bestreden "beslissing", die zij omschrijft als de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden "met bevel om het grondgebied te verlaten". Verder blijkt het betoog van verzoekster aangaande de verkeerde referentiepersoon thans ook relevant voor de verwijderingsmaatregel nu blijkt dat in het bevel de gemachtigde ten aanzien van "de referentiepersoon" het familie- en gezinsleven heeft beoordeeld. Zo leest de Raad immers: *"wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden (sic) met zijn (sic) partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen."* Bovendien stelde Raad in algemene vergadering dat: *"het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, [...] tot de bijkomende conclusie [leidt] dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, [...] niet rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd."* (RvV AV 19 december 2013, nr. 115 993)

Ten overvloede stelt verzoekster aangaande het belang, dat behoort tot de ontvankelijkheid van het beroep en dus op basis van het verzoekschrift wordt beoordeeld, dat een verwijdering haar emotionele en psychologische schade zal teweegbrengen. Eveneens ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekster wordt geacht gevolg te geven aan het bevel en dat het nalaten om een bevel uit te voeren bovendien kan leiden tot juridische consequenties nu de gemachtigde vervolgens op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet in principe geacht wordt een inreisverbod op te leggen als een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Verzoekster heeft er aldus belang bij dat, zowel voor de aanvraag gezinshereniging als wat betreft het bevel, de beoordeling gebeurt ten aanzien van de correcte referentiepersoon.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de vastgestelde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES